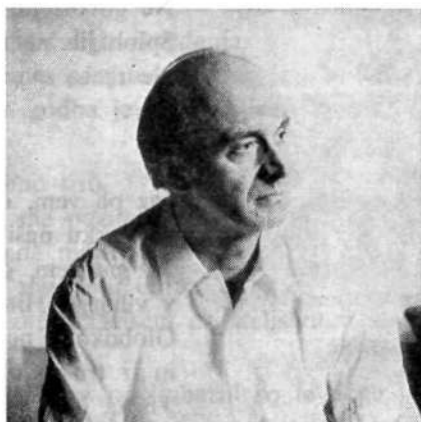

Zavetja pozabe

Janez
Ovsec

1

Ne govori jih vzvišeno.
Ne s počaščeno omiko.
Ne poj jih skrivnostno,
ne pritajeno.
Ne beri jih slavnostno,
z važnim poudarjanjem
in ne med brnenjem zvonov.

Če so ti glasne,
se ti le zdijo.
Zadevajo s kembli ob stene
srca
in boke tvojega poželenja.

Kadar so tihe,
niso besede.
Le daleč so v vetru
in še se gubijo.

Te so široke,
te so visoke.
Nekaj jih je iz neobdelanega zlata.
Same po sebi so.
Stena so,
narastle vode,
oceani
in prostor.

Niso besede.
Ne govori jih vzvišeno.
Sploh jih ne reci.
Ne reci.

- 2 Jaz pa vem, da je tišina
na pesku naših upov.
Jaz pa vem, da je tišina
v viharjih Himalaje.
Globoko v nekem glasu je
in iz trušču uide kakor veter.
Tišina je v vsaki stvari
in v srcu vpije njena burja.
Kadar nastaja, boli in kriči,
potem pa je vse mirno.

Šel sem mimo
in videl njene poljane
blaženosti.

Umrle so kletve praznih ust
in želje velikih oči.
Za strašnim krikom
je mir
in raste
vate.

- 3 Sama tišina preganjana
iz druge strani teče
v mrtvi veter.
Samo še prod
utišanih viharjev
in usanjano vpitje
modrega molka.

Z razočaranimi perutmi
hitimo
k stebru
svoje samote.

Kakšna groza nas nosi
v dno
drugačnega zavedanja.
Danes sem te slišal.
Ta godba je nepojmljiva.

Samo tisti,
ki me pozna,
gleda mojo tišino
in mu doni obraz
v zanesljivejšem prijateljstvu.

Močnejše od ljubezni so te noge.
Hoja berači brez potrebe.

V dežju zvezd
premočena luč
odkriva stopala
in pot.

In pot je povsod
do tebe.
Ti si izgubil svoja obuvala
in si bos pred menoj
zaprl vrata.
Ven ne pojdemo več.

- 5 V nedoločnem zborovskem petju
na sredino tišine.
Nekega glasu posebno izgovorjene
cvetlične misli
že dolgo nisem slišal.

Mnogo je teh listov
za eno samo zavetje.

Še se odpre.
Še slišiš.
Tista godba v pozabi
daleč od tod.

Ravnajo se po šumenju kril.
 Čudne širjave
 vetra
 nesem v čudne stolpe
 brezbrežja.

V listih je.
 Odpira cvet in gleda.
 Misel
 v misli.
 Iz misli postane.
 Spremenjena.
 Vedno isti glas,
 le tiho;
 še slišiš?
 Raste iz ušesa,
 ptica zelenega telesa,
 čustvo nikdar dosegljive čarovnije.

Čisto mirno večerni dih ugasne.

Nada
 Matičič

Te besede so mrtve (odlomek)

»Dovolite ... besed ... vzgoji ... opominjali ... dejavniki ... ni vseeno ... ne more in ne sme biti ... naše poslanstvo ... starih modelov ... po svoji vesti ... neprestano budno ... moralno odgovornostjo ... njih izzivi ... zavedati ... pozitivne sadove ... bomo pripravljeni ... razgledan ... imeli posluš ... kajti mladi ... nam zaupane stiske ... politično angažiran ... in seveda tudi kultura ... kajti le kulturno ... in se izpopolnjevati ... moramo dokazati, da je kultura ... naš vseh ... s kulturo ... osveščenost ... brez kulture ... le ustvarjalnost pomaga ... in samo kultura ... našega trenutka ... temelj ... smoter ... torej kultura ...